

ANA TILKI - YAVRU TILKI ve İZMİR –ŞAKRAN KAPALI CEZAEVLERİ

Yavru tilkiye ana tilkiye :” Anne bildiğin kurnazlıklardan bana birkaç tanesini öğret ki düşmanlarımla karşılaştığımda onlara yenik düşmeyeyim, kendimi koruyayım” der. Anne tilki de “ Yavrum ben sana bir değil binlerce kurnazlık öğretirim ama sen öğrettiğim kurnazlıkları uygulayacak yaşta başta değilsin. Benden sana ana nasihati ‘ yuvadan çıkma, dostlardan ayrı düşme.”der. Ünlü hikayeci Ömer Seyfettin de üç nasihatının birinde “ Bilmediğinin arkasına düşme, yolunu ve izini bilmediğin yere gitme” der.

Meramımı ünlü şark klasiklerinden Kelile ve Dimleden aldığım bir hikâye ile anlatmaya devam edeyim. İki yetişkin şahin birbirlerine âşık olurlar. Yanıp tutuşurlar. Bu aşkın sonu da evlilikle sonuçlanır. Evliliklerinin semeresi olarak kurşuni renkte, parlak tüyeri olan nur topu gibi bir yavruları olur. Sevinirler, adeta mutluluktan uçarlar, sürekli onu seyrederler onun büyümesi ve gelişmesi için daha çok çalışmaya başlarlar. Yavrularını korumak ve kollamak için yuvalarını topladıkları çöplerle daha sevimli daha korunaklı hale getirirler. Buldukları en güzel yiyecekleri yavrularına getirirler. Zaman zaman kendileri aç kalsa da yavrularını hiçbir zaman aç bırakmazlar. Hayat böyle devam ederken yavru şahin de palazlanmaya başlar, tüyeri çıkar, kanatları büyür, kasları da gelişmeye başlar, büyüklük havasına girer ve annesine babasına özenerek yuvadan çıkıp uçmak isteğini belirtince de annesi babası mani olur. “ Aman yavrum yuvada saklandığın yerden çıkma, sakın ses çıkarma, kanatlarını açıp kendini gösterme, aşağıda ne olduğunu merak edip yuvanın kenarına çıkıp bakma, sakın uçmaya kalkışma düşer ölürsün. Aşağıda tilki, kurt, aslan, kaplan gibi vahşi hayvanlar, havada da yırtıcı kuşlar vardır. Henüz kendini koruyacak yaşta değilsin” derler. Her sabah mutad olarak anne baba geniş kanatları, kuvvetli kaslarıyla süzülerek yuvadan çıkarlar, akşamları da bol yiyeceklerle yuvalarına dönerler, karınlarını doyurduktan sonra ailecik şen şakrak geçinirlerdi. Günler böyle devam ederken yavru şahin de büyür her gün kanatlarını ve kaslarını kontrol eder. Kanatları ve kasları babasınıninkilerden kalası değil. Ben neye uçmuyorum diye kendi kendine hayıflanırdı. (İki evlat büyüten bir baba olarak kendi çocuklarımla da ergenlik çağında, oğlum benim ayakkabılarımı, ceketimi, kızım da annesinin ayakkabılarını ve eteklerini giydiklerini ve büyüdüklerini hissettirmeye çalışmaları dün gibi gözümün önünde.) Yavru şahin de artık anası- babası gibi uçabileceğini düşünüyordu.

Babası, anası onu gözleri gibi koruyarak gizlemek isterken o da kendini göstermek istiyordu. Yavru şahin içinden gelen ergen gücüyle kendini göstermek, o da avlanma yeteneğini babasına ve annesine gösterme heyecanı içindeydi. Bir sabah annesi, babası yuvayı terk ettikten sonra esnedi, kanatlarını açtı, kaslarını gerdi, güçlü bakışlarla etrafını taradı, artık korkmuyordu, düşündü, taşındı, kararını verdi uçacaktı. Tekrar yuvanın kenarına geldi, derin nefes aldı, gözünü kapattı, kanatlarını açtı ve aniden yuvanın kenarından kendini boşluğa bırakıverdi. Bir de baktı ki her yer, her şey harika. Güneş, ağaçlar çiçekler ve kuşlar. Yuvadan uzaklaştıkça uzaklaştı. Hatta av bile aradı. Bulamayınca da geri dönmeye başladı. Bir de ne görsün yuva çok gerilerde kalmış. Av bulamayınca da acikir, kanatları yorulur, kasları gevşer yuvaya dönem derken halsiz kalır, gözü kararır aşağıya düşünce de açlıktan karnı yapışan tilkiye yem olur. Akşamleyin eve dönen anne- baba da nur topu gibi yavrularını yuvada bulamayıp bir tilkiye yem olduğunu görünce üzüntüden hastalanıp yatağa düşerler. Artık onlar için yaşamının bir anlamı kalmaz.

Yarım asırdır eğitimin içindeyim. Yarım asırdır eğitim üzerine laf ediyorum halen de laf etmeye devam ediyorum. Şikâyetçi değilim son nefesime kadar da bildiğim yolda, bildiklerimi anlatmaya devam edeceğim. Zira fareler kuyruğundan insanlar da kulağından yakalanırmış. Seminerlerimden ve okurlarımdan aldığım olumlu tepkiler de bana bu yolda güç veriyor. Geçen yıl yirmi ilde üniversite ve liseler olmak üzere iki yüzü aşkın Eğitim seminerleri verdim. Hayatım hep gençler arasında geçti. Son altı aydır toplumun başka bir kesitiyle karşılaştım. Manisa, Konya, Afyon- Dinar açık ve kapalı, İzmir Ödemiş açık ve kapalı ceza evlerinden sonra bu yaz tatilini de İzmir -2-3-4- Nolu T Tipi ve Çocuk ve gençlik kapalı Cezaevi ile Kadınlar kapalı cezaevlerinde geçirdim. Kısmet olursa 11 Kasımdan sonra da Ankara- Sincan L Tipi cezaevlerinde olacağım. Çocuk ve Gençlik Kapalı ceza evi, kadınlar Kapalı cezaevi ve 2 Nolu Cezaevindeki mahkûmlara, mahkûmların ve yönetimin talebi üzerine konferanslarımı tekrarlamak zorunda kaldım.

Cezaevleri çok farklı bir âlem. Önce göz izi alınıyor. Arama cihazından geçerken üzerinde hiçbir metal eşya kalmıyor. Ondan sonra da arka arkaya açılan demir kapılar ve kalın beton duvarlar... Konferans salonuna girdiğimde dikkatlice mahkûmlara bakıyorum. İki tür sima görüyorum. Bir buradan hiç

çıkması gereken simalar, bir de hiç cezaevinde olmaması gereken simalar. Neyise Allah kurtarsın diyelim ve esas beni yaralayan konuya gelelim.

Çocuk ve gençlik Kapalı cezaevinde talep üzerine iki kez konferans verdim. Konferans salonuna girince adeta şok geçirdim. Öyle temiz yüzlü gençler gördüm ki yüreğim sızladı. Henüz daha kalpleri kararmamış ki yüzleri kararsın. Bembeyaz, tertemiz, günahsız yüzler ve simalar. Çocuk ve gençlerle Ağabey sıcaklığı ile yaklaşan eğitimci Ahmet Taner Demirtaş ile I. Müdür Vural Temur ve II. Müdür Ahmet Sedir beylerin çocuklara ve gençlere baba-oğul ilişkisi içinde babacan yaklaşımları beni çok etkiledi. Çocuk ve Gençlik kapalı cezaevi ve diğerleri olmak üzere cezaevi değil sanki yıldızlı otel. Çocukların kabiliyetine göre meslek eğitimleri, sosyal faaliyetler adeta cezaevi değil tam bir okul ve ıslah evi. Müdür Beye “ Sayın müdürüm, Bu gençler suç işlemiş olamaz, bu simalarda hiç suçluluk izi göremiyorum. Müsaade ederseniz ben konumu değiştireceğim. Şu anda karşımda lise öğrencileri görüyorum. Ve ben de 19 yıl idaresinde bulunduğum Manisa Lisesinin konferans salonunda hissediyorum kendimi” dediğimde, tomurcuk gülün güneşin sıcaklığında sere serpe açıldığı gibi yüzler, daha bir güzelleşti. Ve gençlere dedim ki. “ Gençler ben şu anda Manisa Lisesi Konferans salonundayım, siz de okuduğunuz okulların sırasında oturduğunuzu düşünün beni bu düşünce ile dinleyin.” dedim ve “burada hiç biriniz ilelebet kalıcı değilsiniz. Buradan çıktığınızda sizleri okullarınızın sırasında görmek istiyorum” derken duygulandım. kendim duygulandığım gibi gençlerin de yüzlerindeki tüylerin de adeta tiken tiken olduğunu görüyordum. Kürsüden inerek onların arasında dolaşarak tam bir buçuk saat süren konferansım ve sunumum inanılmaz bir dikkatle dinlendi. Konferans sonunda cezaevi öğretmeni Ahmet Taner Demirtaş kardeşimle, Cezaevi yönetimi, gençlerin ilk defa böyle dikkatle bir konferans dinlediklerini söylediler. Velhasıl, söyleyecek sözünüz varsa dinleyecek gençler de var.

Ceza evi izlenimlerimle ilgili geniş bir yazı yazmayı düşünürken bu yazı araya girdi. Neden biliyor musunuz? Geçtiğimiz hafta çok sevdiğim, üstelik de toplumun elit kesimlerinden bir dostumu ziyarete gittim. Nasıl doktorların bulunduğu her yerde mutlaka hastalıktan söz edilirse, eğitimci olarak benim de her gittiğim yerde, bulunduğum her toplumda mutlaka bir eğitim, okul sohbeti açılır. Artık ben de aynı sohbetleri yapa yapa bazen gına geliyor. Oğlundan ve kızından şikâyet eden dostlarıma www.kadirkeskin.net adlı sitemdeki eğitim

yazılarımı tavsiye ediyorum. Gerçi dostumun böyle bir şikâyeti yoktu ama yine eğitim konuları açıldı. Ben de sitemdeki eğitimle ilgili “Anne- Babalar için Yavru Kurt Masalı, Ben o Öğretmeni Döveceğim Ama Bakalım Ne Zaman, Benim Oğlum Yorulmamalı, Kanada’da Kulağı Çınlayan Öğrencim, SOBEM’de Oyuncak araba” gibi yazılarımdan birini bu akşam çocuğu ile beraber okumasını tavsiye etmiştim. Kendisi de aynı günün akşamı çocuğuyla beraber bu yazılardan birini okuyacağına dair söz vermişti. Olacak ya aynı günün akşamı bu çok değerli dostumu aramam icap etti. Kendisine “ Tavsiye ettiğim yazılardan birini okuyup okumadığını sorduğumda” maç dolayısıyla okumaya fırsat bulamadığını” söyledi.

Sevgili anne babalar çok gören mi, çok yaşayan mı? Allah’a şükür yarım asrı bir çeyrek aşan sağlıklı bir ömür verdi Rabbim bana. Yarım asırdır da çocuklarla, gençlerle beraberim. Şunu üzülerek söyleyeyim ki bugün çocuklarına en büyük kötülüğü yapanlar anne babalardır.(Çağdaş Velim- Eğitim Öğretim dedikleri kitabımdan) Çocuk eğitimi çocuklarının karnını tika basa doyurmak, markalı giysi giydirmek, son model cep telefonu ve bilgisayarını almak, cebini bol para ile doldurmak değildir. Onların geleceğini düşünerek son model arabalar, daireler bırakmak da değildir. Peygamberimizin buyruğuna göre arkamızda bırakacağımız en büyük servet “ İyi eğitilmiş hayırlı bir evlat’tır.” Evlat, evlat olursa neylesin parayı, evlat evlat olmazsa ne yapsın parayı” demiş atalarımız. Uzun yıllar Manisa’nın tek lisesinde idarecilik yapan bir eğitimci olarak Manisa’da kırk yıl öncesinin kırktan fazla en zengin ailelerin çocuklarının bugün sefilleri oynadığını, kırk yıl öncesinin de dar gelirli aile çocuklarının da onların yerini aldığını görüyorum. “

Allah da hiçbir çocuğu kötü çocuk olsun diye yaratmaz. Çocukları ve gençleri kötü yapan ya kötü anne- baba, ya kötü eğitim ya da kötü çevredir. Ceza evinde gördüğüm o tertemiz yüzler bu saydıklarım yüzünden orada bulunmaktadır. Bugün çocuk eğitiminde sorumlu olanlar kendine düşeni gereği gibi yerine getirmemektedir. Anne – babalar mazereti, öğretmenlere, öğretmenler de suçu anne babaya ve çevreye yüklemekle bu sorumlulukların altından kurtulmaya çalışıyorlar. Hiçbir çocuk eğitilemez değildir. Elin oğlu hayvanı bile eğitiyorsa biz niye Allah’ın akıl verdiği çocuklarımızı eğitmeyelim. Öğretmenler devletin eğitime akıttığı trilyonları düşünsün, aldığı maaşı hak edip

etmediğini düşünsün, anne- babalar da kendilerine düşeni yapsınlar sonra da dizlerini dövüp yandım anam şarkısı söylemesinler.

M.Ö. Eski Yunan filozoflarından biri bir gün Atina'nın en kalabalık sokağına çıkarak : “ Ey Yunanlılar kedinize, köpeğinize ayırdığınız zamanın ne olur birazını da çocuklarınıza ayırın.” diye haykırır. Ben de bugün sıradan bir eğitimci olarak haykırıyorum ve diyorum ki: “ Ey anneler – babalar ne olur dizilere, maçlara, siyasete, telefonlara, mesajlara, maillere, dedikodulara ayırdığınız zamanın birazını da çocuklarınızın eğitimine ayırın da çocuklarınızı tilkilere, kurda kuşa yem edip de demir parmaklılar arasına düşürmeyin”

Not: Köşe yazarımız Kadir Keskin gençlerin isteği üzerine ikinci defa İzmir- Şakran Çocuk ve Gençlik kapalı Cezaevinde ,gençlerle beraberdi